

Bouquet i Bordeaux

2015, 2. – 6. september

En beretning i fire kapitler og et Nachspiel.

NB! Hvis du ikke orker at læse alt, kan du nøjes med at læse de indledende sammenfattende indholdsoversigter for hvert kapitel!!

Kapitel 1.

Hvori en Fernet Branca tegner et misvisende billede af Vinklubben Bouquet. Der mangler 6 (seks) pladser i flyet! En snude er nær ved at ramme cementen! Hvem valgte den forkerte kø? En ellert tages frem og helvede er måske nået!

Ons. d. 2. sept. I flyet til Charles de Gaulle, Paris.

Mens solen forsøgte at trække sig selv op ved håret. fyldtes gaderne i Slagelse af en tæt strøm af biler, alle i retning af stationen, alle transporterende Bouquetbrødre i forskellig alder og størrelse, alle fulde af forventninger. I dagene før havde de drukket den dårligste Bordeauxvin for at skabe så stor en modsætning som mulig mellem oplevelsen af disse og de forventede raffinerede smagsoplevelser, når brødrenes glas fyldtes af flaske efter flaske af cru-vine under opholdet i et af vinens templer – for guderne Pomerol, St. Estephe, Graves, Margaux og mange flere...

Bouquetbrødrene fyldte en halv perron med opstemt snak og i hvert fald en halv kupé, hvor de fra deres faste pladser af vore pladsbilletter bortjagede tog det ret pænt, men nok undertrykte spontane følelser af raseri. Togturen til Cph. Airport prægedes i høj grad af en flaske Fernet Branca, medbragt af Unge Jørgen for vore mavers skyld. Her ydedes efter evne og blev nydt efter behov – og så skulle man tro, at der var balance – men et beklageligt nederlag var det for brødrene, at en kvart flaske FB efter togtransporten fra perronen kunne iagttages i kupevinduet, ensom og forladt. Forhåbentlig ikke et tegn på, at entusiasmen før turen er større end undervejs. Flere af denne slags nederlag kan Bouquets selvforståelse og renommé ikke tåle – hverken på den korte eller den lange bane. Tag jer nu sammen, for F.!

Det var lykkedes alle at presse personlige ejendele ned i en lille kuffert, så indtjekning og security forløb fuldstændig gnidningsløst – så meget glædeligere, da adskillige havde ladet glidecremen blive hjemme for at give plads i kufferten. I dette øjeblik bevæger vi os gennem luftrumets evige solskin med skyerne under os – som en velskænket fadøl set oppefra – og glæder os over, at det ikke er os, der er de første danskere i en rumkapsel, selv om pladsen kan føles lige så trang her på monkeyclass. Notaren glæder sig over, at der er stor opmærksomhed omkring enhver af hans bevægelser. Det var lidt forvirrende for brødrene, at Notaren kunne stå i Gate A og tage imod, fordi han i al sin skrøbelighed tog det rullende fortov og ikke heroisk sled såler og platfødder på det konventionelle fortov.

Kl. 13.35 Vi sidder klar i flyet til Bordeaux. Der er ro over feltet, alt er under Trips kontrollerende Storebror-øjne. En baguette og en øl til hver halverede dagens madbudget – men ingen så direkte stødt ud, mens sagerne blev fortæret. En meget grundig kontrol af passager-antallet må nok engang bero på, at der var 6 sæder færre i dette fly, der igen igen var indrettet af en designer, der ikke kan tælle: række 13 manglede. Nu er vi fyldt op med diverse væsker og Sticks Classic. Nu er vi lige ved at være der...

15.42 – Lufthavnen i Bordeaux.

.....men det var vi så ikke alligevel....

Netop som Kaptajnen havde besluttet sig til at sætte hjulene i cementen, fortrød han, løftede snuden og satte fuldt drøn på motorerne. En længere tur med meget urolig flyvning forlængede rejsen med et kvarter og satte pulsen i vejret – ingen forklaring, kun utryghed.

Vi har nu god tid til at måle pulsen på hinanden, og lidt efter lidt bekende for hinanden, at det ikke var de roligste minutter i vort sjæleliv, at optimismen blev lidt rystet. Desværre blev den forkerte kø valgt hos Avis, biludlejer.

15.58. Nu sidder vi i den store Opel- minibus. I løbet af få sekunder er den fælles Bouquet-ånd genetableret. "Vi ruller, vi ruller!" skriger Tjubang – men det var bilen ved siden af der rullede – "jeg gi'r", fortsætter han. Bare det ikke er op... Stifter trækker sin bøvvs ud, så langt han kan, og de gamle tursange runger: "Så ta'r vi ellersen frem...". I tidernes løb har mange forsøgt at definere, hvad helvede er – kunne det være at sidde i al evighed i en Opel Transit sammen med Bouquet uden at være en del af Bouquet – uden mulighed for at kunne slippe ud? Med spænding afventer vi den første diskussion af valget om den rette rute, men det ser ud som om Gps styrer os sikkert igennem.

Kapitel 2.

Hvad der skete i løbet af natten: et lagen strækkes. Et landskab med erotiske noter: klaser hænger tungt på stokkene. Befølinger overalt. Et firben på buffeten. Kaffe før eller efter? St. Emilion viser Lars Løkke vejen.

Torsdag 3. september.

Denne første morgen gjorde Notaren en opdagelse, der blev et af dagens store temaer. Mere om dette senere...

Kl. 18.15 I dette øjeblik bliver grillspyd gjort klar, og Tjubang underholder med et lille udvalg af historier, ret distraherende for logbogsføreren, der har sat sig af sides.

En lidt kuldslået morgen med dug på græsset og gåsehud på lårene. Men ingen var fortvivlede efter den første nat – i visse tilfælde i trange senge – således Claus og Tofte, der har fået en seng, som er beregnet til et meget nygift, meget forelsket par. Med den nyere lovgivning kunne det godt være to af samme køn, men da Notaren gik til ro, var alt hvad han hørte de to sengekammerater snorke om kap.

Det var først under opvågning efter udmærket søvn, at Notaren opdagede, at han havde sovet uden lagen, da Stifter havde brugt dobbeltlagenet til sin egen seng, efter at have forebygget evt. opstående kærlige følelser i dobbeltsengen ved trække de to enkeltsenge fra hinanden. Mens den solide morgenopdækning vederfaredes fuld retfærdighed, blev dagens første tema ført på banen: Hvorledes løse lagenproblemet. Det var tydeligt at Stifter mente, at det ikke var hans problem – så meget mere intensiveredes dette tema i løbet af dagen – for Ole Mose og Unge Jørgen havde fået to strækklagen, der absolut ikke kunne lægges på deres seng, der ikke kunne trækkes fra hinanden...

Frokostkasserne blev pakket, og Opel bragte os i fart på landevejene, der førte hurtigst muligt til hovedmålet: byen Saint Emilion. Undervejs lettede skyerne, godt hjulpet af The Beatles: "Because the sky is blue, it makes me cry..." Men det var i hjertet, at følelsen af, at alt kan være så smukt og harmonisk, affødte en enkelt eksistentiel tåre – for på overfladen var stemningen forventningsfuld. Landskabet overgik alle vore forestillinger, bølgende i det tidlige efterårslys. De dybblå drueklaser hang tungt på stokkene og

konkurrerede i intensitet med det himmelske blå over os.

St. Emilion er en smuk gammel by med stejle brostensbelægninger – man skulle vogte sig for ikke at glide bagud og forstuve en ankel – især Tofte var truet, fordi hans opmærksomhed kredsede om den ømme tand, der beføltes igen og igen. Og så tag da de penicillinpiller, Ole, hvis ikke du allerede er gået i gang. Den smukke udsigt over landskabet sendte tanker på langfart – men hurtigt vendte de tilbage til det nærliggende: degustationen hos Tjubangs gamle engelsktalende ven, der undervejs henviste til sin kone, men ikke nævnte noget om hendes køn. Det var en fin oplevelse – og en generøs vært, der også var en god sælger, han overhørte uanfægtet Notarens spørgsmål til brødrene: "Hvordan løser vi lagenproblemet?" Notaren måtte gentage dette spørgsmål utallige gange, mens degustationsgruppen afprøvede 5 røde og en enkelt hvid og ikke forstod, at gruppen prioriterede smagningen i forhold til 'eine realexistierende Frage die Laken betreffend'. Vores vært var fantastisk til at få os til at føle os som de store vinkendere, da vi havde besluttet os for at købe den billigste til 16 euro flasken: "Jeg ville også have valgt denne vin.... Skal I ikke lige prøve en hvidvin?" Og så røg der lige to flasker hvidvin i indkøbskurven.

Alt dette skete efter at Tjubang spenderede gratis drinks på torvet. Hans indtægter havde i forbindelse med det fyldte 65. år antaget astronomiske højder – folkepensionen er blevet til hans personlige lommepenge. Kold Heineken matchede rigeligt de kopper kaffe, som nogle foretrak.

Vi gled på dette tidspunkt ind i en kritisk fase, hvor mål og med blev uklart. Vi søgte frem mod Clos du Jacobin i en fælles følelse af forpligtelse til at mindes Preben på netop dette sted – Preben, som i sin tid satte en flaske på bordet fra dette Chateau. Vi fandt frem, vi tog nogle billeder af en fjern bygning og nogle nære druer og oplevede i nogle øjeblikke savnet af en Bouquet-broder, som i nogle få år prentede sig i vort hjerte. Vi ønsker, at Preben dengang og vi andre engang må ende vort liv i en tillid til, at noget er større end Clos du Jacobin. Skål!

I disse minutter stilnede spørgsmålene vedr. lagenproblemerne, men i en længere periode derefter kæmpede de involverede med spørgsmål som: kan det være rigtigt, at jeg skal ligge med et lagen, allerede brugt af en anden? Eller skal vi gå til værtparret og udbede os en ny lagenportion – og gøre værtparret skamfuldt? Store etiske problemstillinger, der heldigvis tog brodden af den triste oplevelse af Pomerol-området, hvor ikke bare et enkelt chateau indbød til degustation. Specielt kønt var der heller ikke i Domain de Pomerol- Indtil vi fandt træstubben, der var hjemsted for et firben, delvis i skyggen af et stort gammelt egetræ. Her udfoldedes nu en pastoral idyl omkring frokostbuffetens lækre enkeltheder, som egentlig bare var resterne fra morgenbordet samt et par gode flasker købt hos vor degustateur i St. Emilion. En ny – men stadig genkendelig samhørighedsfølelse indfandt sig, og viljen til at dele med hinanden nåede nye højder. Kun få forbigående bilister fik lejlighed til at beskue bouquetbrødre i typisk pisse-af-stilling i vinstokkenes umiddelbare nærhed – der var simpelthen næsten ingen trafik. Herefter gik jagten efter et eller andet chateau, der indbød til smagning, i timer – tilbragt halvvejs mellem vågen og dyb søvntilstand. At dukke op fra fem minutters god søvn og høre diskussionen mellem Stifter og Tjubang, om vi skulle drikke kaffe før en evt. degustation eller ej, forstærkede den vage eftertanke: Er jeg nu virkelig i helvede – efter alle dagens andre gode oplevelser.

Vi endte nok engang i St. Emilion Grand Cru Classé over en kop cola og kaffe, som man selv kunne kreere:

drak man den sort, var det en espresso double, hældte man vand oveni, var det en café american, tilsatte man yderligere mælk, var det en latte. Det kalder jeg, Notaren, for effektivisering og kunne fristes til at sende Lars Løkke hertil for at få inspiration til sit borgerlige besparelsesprogram. Lad borgerne selv arbejde gratis og kald det velfærd!

Der var en vis tavs følelse af udbrændthed på dagens sidste etape. Men alle lavede op i supermarkedet, for nu gjaldt det omsorgen for de gode timer på terrassen med vin og mad og diskussioner og en enkelt fuldfed prut fra Stifter i et svindende blødt sollys, der gav os alt det, som vi har glædet os meste til.

Og her slutter vi – efter en strålende første dag. Men hvad fanden endte det med mht. lagenerne?

Kapitel 3.

Kort eller lang? Ole Mose tørrer sveden af panden – på hvem? Bouquet finder klitten. Så blød som en østers. En gris på bordet. Bukserne bliver lynet. Bordeaux's hemmeligheder. På den fugtige plads. Tjubang og rundt på gulvet.

Fredag 4. september.

På en bund af scrambled eggs, yoghurt naturelle, brød, tre slags ost, marmelade, pølse og en croissant som topping gik alle mand på lokum og indtog derefter yndlingspladserne i vort vehikel. Kun tågen over Garonnefloden gjorde forsøg på at standse solens stråler fra en skyfri himmel. Derimod var der gode forsøg fra chaufførholdet på at gøre turen så lang som mulig ad små biveje, og mange på bagsæderne gik ind i rådgivning fra chaufføren. Som Claus bemærkede: "I denne forsamling behøver man ikke at be' om et godt råd – det går helt af sig selv".

Forud for dette havde der været et vist vankelmod: korte eller lange bukser? Vankelmodet varede lige til afgang, hvor nogle sad med enten et par korte eller lange ekstrabukser foruden badebukserne. Her på motorvejen går tiden med bl. a. at lytte til Tjubangs vidtløftige fantasier om Bouquetudflugtens rammer, når han en lørdag morgen bliver ringet op og får budskabet om, at han har vundet 400 millioner. Det vil føre for vidt at redegøre for alle detaljer, men væsentligst for Tjubang er 'gratis thai' og individuel personlig betjening. Han betaler af egen lomme ca. 480 kr. (på årsbasis for knapt 6.000 kr.) for at holde fantasierne i gang – og vi andre sparer en del penge. Vi kører til Europas største vandrekliit og er fornøjede med, at vi ikke vandrer til Europas største kørekliit. Spændende er det også, om man på disse kanter kan få en god flaske med kliit i bunden.

Kl. 15.10. Meget er sket siden sidste notat. Tjubang har netop udvidet sin vision: alle Bouquet-brødre skal have lederhosen og drikke øl i stedet for alt det sure pissevin. Selskabet er ret opløftet efter besøg på østersrestaurant. Længe kørte vi efter én af slagsen, Unge Jørgen var stresset, han havde lovet os spændende østersrestaurant, og efter at nogle var blevet grundigt badet - efter bestigelsen af Dune du Pyla – må her tilføjes, at ingen af os bør komme ud for, at vi ikke kan finde klitten, fordi den er vandret bort. Ole Mose tørrede sveden af panden på Unge Jørgen, når han endnu engang var havnet det forkerte sted i gadernes labyrint. Men pludselig var vi der – næsten i vandkantet, enkelt, rustikt, vinranker over bænkebordene, unge mænd, der sorterede de indhøstede dyr efter størrelse, en dejlig servitrice, der lige kunne sammensætte en fælles menu, der tilgodeså risikovillige østersspisere og forbenede østersfornægttere. Det var en perfekt spændende og overraskende kulturoplevelse – begejstringen rundt – rigeligt forhøjet af to flasker pinot gris og to rosé semillion. Det lykkedes alle at finde fodpedalen på toilettet og huske at lyne bukserne.

Nu er der en påfaldende siestaagtig stilhed i bilen, adskillige hoveder ses svinge viljesløst fra side til side, endnu ingen hørbar snorken. Kun dæmpet samtale mellem Unge Jørgen og Ole Mose på forsædet. Forude ligger Bordeaux med sine hemmeligheder – hvilken af dem skal vi afsløre – måske bare bedste nummer på pizzalisten i pizzeria XXX? Nu svømmer mine øjne, jeg fornemmer en vag uro i maven, efter letsindig omgang med østers og snegle og hvid og rosé.... jeg ser for mig lettere forvrængede billeder af brødrene i sensuel indlevelse i klittens følsomme overflade, der løftede dem op til et klimaks på toppen med den næsten surrealistiske oplevelse af et landskab med smukke unge kvinder i soltilbedelsens favoritstilling – på ryggen med lukkede øjne. Nu nærmer vi os Bordeaux centre ville. Og nu flyder alting sammen.... som at svømme under vand tæt op ad brødrenes spændstige kroppe ved Atlanterhavets kyst..... og nu sidder jeg for enden af verdens længste gågade og lytter til en folksinger, der synger om at gå hjemløs i de kolde snavsede gader. Han ånder ind imellem gennem mundharpen – og han er faktisk ret god, med en lidt upersonlig stemme. Vi har drukket øl m. m. for Tjubangs lommepege. Kirken var imponerende, men ikke den smukkeste, jeg har set.

18.50 Vi har netop besluttet os for en restaurant i nærheden af floden. Fin oplevelse at vandre i det folkekære område, hvor parkour-folket gjorde alt for at tiltrække sig opmærksomhed – ren narcissisme – men dog uden egentlige forsøg på at tjene en skilling. På den fugtige plads, hvor utallige små springvand med tynde stråler lagde en tågedis over unge kvinder, de fotograferede hinanden i løb eller i kontrollerede hop.

Bordeaux er en rigtig storby og ret charmerende – og de smukke kvinder kan stadig opleves i sensommerbeklædning, trods gråvej.

19.25 Vi er i fuld gang med at bestille trerettersmenu på Café des Gourmets – et sted for modne mennesker. I sidegaden hist herskede en cafélatte-kultur – de unge talte heftigt med hinanden og kiggede undrende på den slentrende flok gamle og halvgamle mænd, hvoraf flere trak lettere på benet. Vi har fået skænket en glimrende Canon Fronsac 2010, 14,5%. Dette er et fravalg af pizzeriaet på højt niveau. Vi er spændt på, om det bestilte svarer til vore forestillinger om, hvad det er.

Det er på tide at afslutte denne logbog for i dag. Resten af aftenen er fuldstændig forudsigelig: efter hjemturen druk og snak og ret tidligt i seng. I morgen skal der fanme besøges chateau'er!

Tak for turen i dag, drenge!

PS. Måske sluttede Notaren lidt for hurtigt – for livet udvikler sig ukontrollerbart, selv om vi synes vi har styr på det. Her på dette sted – Café des Gourmets – måtte Tjubang to gange kravle rundt på gulvet – ikke fordi han var faldet ned af stolen, men fordi han tabte sin gaffel. Dette noteres uden kommentarer. Det taler for sig selv.

Kapitel 4.

Hvori alle ømme tæer og tandbylder slettes af regnebrættet. Margaux, Pauillac, St. Estephe, La Tour – og alle de andre. En regn af vitser og røde floder af vin....

Lørdag d. 5/9 kl. 14.00 Vi har netop lagt dagens lykkestund bag os – forude venter sandsynligvis flere, men en solbeskinnet picnic på Lafitte Rothschilds jorder med udsigt til slottet og andre slotte bagved i det bølgende landskab, med et glas rød i den ene hånd og en hånd-chambon-/paté-/brie-mad i den anden kan kun betegnes som en lykkestund. Alle småkonflikter, alle ømme tæer og tandbylder slettes af regnebrættet, og minus bliver plus i en regn af gamle vitser og minder og forbrødring, da mange indtryk fra dagen løber sammen i en fælles følelse af taknemmelighed – og vi gør hinanden bedre. Glemte er skuffelsen over slottenes lukkede porte – men endda fornemme vi storheden i den årtusindlange kulturhistorie, udfoldet i rækkerne af druestokke og de røde floder af vin, der fyldes i vore glas. Margaux, Pauillac, St. Estephe, La Tour – og alle de andre.

Nu er vi på vej hjemover til de sidste timer på terrassen omkring grill og glas før morgendagens tidligtidlige hektik.

Notaren er personligt taknemmelig for stor overbærenhed og utallige støttehænder ved af- og påstigning. Og hver især er vi taknemmelige for fællesskabets bærende kraft – vi har gjort det godt, og hvornår skal næste Bouquetrejse være – og hvorhen?

Tak for turen, brødre!

Renskrivning afsluttet tirsd. d. 3. november 2015.

Notaren

NB! Her vil følge tilføjesen "Nachspiel" efter Bouquets general-forsamling fredag d. 20. november 2015

